

บันทึกพิเศษเกี่ยวกับพระเจ้าติโลกราช ผู้ครองนครเชียงใหม่

โดย วิรัตน์ พร้อมเพียงบุญ

ไพศาล แสนไชย คือ นามของหนุ่ม อายุ 30 กว่าปี มีชีวิตอยู่ในโลกปัจจุบัน

ครุฑาคัณธา คัณธาโล พระภิกษุผู้อมตะมาจากแดนสักคัง โลกั๊งหรือแดนทิพย์ แดนธรรม

พญาพิงคราช บุรุษผู้มาจากมิติอันล้นลับ

ท่านทั้งสองได้ค้นหาไพศาล แสนไชย มานานพอสมควร เพื่อที่จะสร้างกุศล อันยิ่งใหญ่อันใคร ๆ ไม่อาจรับ “หน้าที่อันสำคัญ” นี้ได้ นอกจากไพศาล แสนไชย คนเดียวในโลกเท่านั้น

ท่านครุฑาคัณธาและพญาพิงคราชได้ให้ไพศาลรับหน้าที่เป็น “บุรุษไปรษณีย์ แห่งโลกทิพย์” หรือจะเรียกอย่างหนึ่งว่า “ล่ามในเมืองมนุษย์” นั้นหมายถึงว่าเขา ได้นิมิต (ฝัน) มหัศจรรย์ถึงผู้คนทั่วประเทศ และเขานั้นเองที่นำนิมิตมาบอกกล่าว แก่คนที่ถูกนิมิตถึง บางคนเชื่อบางคนไม่เชื่อ แต่กาลเวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ว่า สิ่งที่เขา นิมิตถึงจริงทุกครั้ง!

เมื่อได้ถูกกำหนดหรือเจาะจงตัวให้เขาเป็นล่ามของเมืองมนุษย์ หมายถึง ได้รู้ถึงความเป็นไปของบุคคล อื่นจากอดีต ปัจจุบัน เข้าไปสู่กาลเวลาในอนาคต รู้บุญ รู้บาป รู้วันเกิด วันตายของผู้อื่น ซึ่งเขามีสิทธิ์ที่จะบอก หรือไม่บอกแก่ผู้ถูกนิมิตก็ได้ ขึ้นอยู่กับว่าผู้ถูกนิมิตนั้นจะสนใจหรือไม่

เมื่อนิมิตไปแล้ว ส่งจดหมายไปแล้วไม่มีใครสนใจก็ถือว่า “ผ่าน” ตัวใครตัวมัน ไม่ว่ากัน เพราะยังมีบุคคลที่ยังมีความทุกข์อีกมากรอการช่วยเหลืออยู่ ดวงวิญญาณ แต่ละดวงที่เสียชีวิตไปแล้ว จะตกอยู่ในที่ร้อน แสบทั้งนั้น เพราะสมัยมีชีวิตอยู่ไม่ได้ ทำบุญทำทาน ไม่ได้มีศีลธรรม จึงทำให้ไม่มีกุศลอุดหนุนนำไปอยู่ที่เย็น มีมาก จนจำกันไม่ไหว การนิมิตของเขายังมีต่อไป 10 ปี 20 ปี 30 ปี หรืออาจมากกว่านั้น แต่แต่ละครั้งแต่ละราย ที่ไพศาลได้ช่วยเหลือไป ส่วนหนึ่งเป็นบุญของผู้ถูกนิมิต อีกส่วนหนึ่งเป็นบุญของไพศาล

เรื่องราวต่างๆ ที่ได้ตีพิมพ์ไปแล้วก็ดี จะมีรายชื่อบุคคลทุกอาชีพ ทุกระดับ เข้ามาสู่สายการนิมิตของ ไพศาล แสนไชย ทุกกระยะ

หากรายชื่อไปตรงกับของผู้หนึ่งผู้ใด ผู้บันทึก-เรียบเรียง (นายวิรัตน์ พร้อมเพียงบุญ) ผู้นิมิต (นาย ไพศาล แสนไชย) ก็ขอได้โปรดให้อภัย เพราะผู้นิมิต ได้ยิน ได้ฟัง ได้เห็นมาเช่นนั้นไม่มีการตกแต่งหรือบิดเบือน เพื่อผลประโยชน์ แต่ประการใด

มีข้อสังเกตอยู่อย่างหนึ่งว่า จะเจาะจงให้นิมิตถึงบุคคลใดบุคคลหนึ่งนั้น ทำไม่ได้สุดแล้วแต่ครุฑาคัณธา และพญาพิงคราชจะพาไป ถึงคิวของใครก็ต้องพูดถึง คนนั้น เมื่อยังไม่ถึงเวลาของเรา เราก็ก็นั่งรู้

เคล็ดลับอย่างหนึ่งของไพศาล บอกว่า “จะต้องหมั่นทำบุญตักบาตรพระ รักษาศีล 5 เมตตาภาวนาทำ ไปเรื่อยๆ บุญกุศลอันนี้จะปรากฏให้ครุฑาคัณธา คัณธาโล และพญาพิงคราชได้รับรู้รับทราบเอง”

หากจะกล่าวกันโดยความเป็นจริง ครุฑาคัณธา พญาพิงคราชและไพศาล แสนไชย นั้น เป็นตัวแทน จาก “ยมโลก” นั้นเอง คือ ครุฑาคัณธา พญาพิงคราช จะอยู่ ในเทวโลก ส่วนไพศาล แสนไชย อยู่ในมนุษยโลก ทำงานเชื่อมกัน ประสานกัน เข้ากันได้เป็นปีเป็นขลุ่ย เป็นนายหนังสือ เป็นหน้าด่านของ “สุวรรณ” นาย ยมบาล คนหนึ่งของนรกสามารถที่จะช่วยเหลือหรือต่ออายุให้กับคนที่พอจะเห็นว่าช่วยเหลือได้ โดยไม่ผิดกฎ ของเทวโลกแต่ประการใด

ใครก็ตามที่ได้รับจดหมายนิมิตจากไฟศาล แสนไชย จะถือได้ว่าเป็นโชคก็ได้ เป็นบุญก็ได้ เพราะผู้เฝ้าบุญของแต่ละรายเขาจะแนะวิธีแก้กรรม วิธีแก้ไขหรือ แนวทางอันดีงามมาทุกท่าน ทุกคน ยกเว้นผู้หมดอายุหรือสิ้นอายุแล้วเท่านั้น

เมื่อผู้ถูกนิมิตมีเคราะห์กรรมหนักแต่ถ้าทำตามไฟศาลบอกแล้ว จากเคราะห์ กรรมหนักก็จะเบาบางลง ส่วนใหญ่จะให้ผู้ถูกนิมิตที่มีเคราะห์กรรมทำบุญทำทาน ตักบาตร ทำสังฆทานหรือปล่อยปลา หอย กุ้ง ลงแม่น้ำใหญ่ แล้วอธิษฐานต่อแม่ธรณี ต่อโลกทั้งสาม และสิ่งที่ตามมาก็คือปลอดภัย ไร้กังวล และมีความสุขสบายใจ

นิมิตที่จะเล่าต่อไปนี้เกิดขึ้นเมื่อคืนวันที่ 15 มกราคม 2532 ในวันนี้หลังจาก ที่ได้ทำธุรกิจส่วนตัว เช่นว่า ได้เขียนจดหมายส่งไปให้ผู้ที่อยู่ในเครือข่ายนิมิตของผม และได้เขียนตอบให้แก่บุคคลที่มีความสงสัยในนิมิตที่เขาเหล่านั้นได้มีความเข้าใจ ในเรื่องนิมิตของผมมากยิ่งขึ้น

ในวันนี้ผมได้เขียนจดหมายส่งข่าวและตอบจดหมายแก่ผู้ที่มีความสงสัย รวม 67 ฉบับนั่งเขียนตั้งแต่ 2 โมงเช้าถึง 6 โมงเย็น ได้พักได้หยุดแค่ทานอาหารเช้า และกลางวันเท่านั้น

การเขียนจดหมายในวันนี้เขียนมากเลยทำให้ผมรู้สึกเพลีย ครั้นเมื่อครั้นตัว ไปหมด พอถึงเวลาประมาณ 2 ทุ่ม ก็ได้อาบน้ำอาบทำพักผ่อนตามแต่อัธยาศัย เมื่อถึงเวลาประมาณสัก 3 ทุ่มกว่าๆ ก็ได้เข้านอน เพราะรู้สึกง่วงนอนเต็มที่ ครুদ্ধธธา คณธธาโร และพญาพิงคราชจะต้องมารับขึ้นไปเบื้องบนอีกเช่นเคย

ในตอนที่ผมล้มตัวลงนอนได้เหลือบดูนาฬิกาที่อยู่บนข้อมือของผมนั้นก็รู้ว่า เป็นเวลา 3 ทุ่ม 18 นาที ของวันที่ 15 มกราคม 2532 สักช่วงขณะหนึ่งก็ได้หลับสนิท และในนิมิตก็ได้บังเกิดขึ้นท่านครูปาคณธธาและพญาพิงคราชก็ได้พาไป โดยปลิว ขึ้นไปอย่างไร้จุดหมาย

การไปครั้งนี้รู้สึกว่าได้ไปไกลมาก และแล้วก็ไปลง ณ สถานที่แห่งหนึ่ง มีลักษณะเป็นหัวถนน ถนนนี้กว้างประมาณ 8 วา ความยาวสุดลูกหูลูกตาและ ที่หัวถนนนั้นมีต้นไม้อยู่ 2 ต้น ส่งกลิ่นหอมตลบอบอวนในบริเวณนั้น อากาศดีมีลมเย็นเหมือนฝนใกล้จะตกและมีอากาศเย็นเหมือนยืนอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่

ท่านครูปาคณธธาและพญาพิงคราชได้พาผมเดินเริ่มจากหัวถนนนั้น พอเดิน ไปประมาณ 500 เมตร จึงได้รู้ว่าที่แห่งนี้เป็นบ้านเมือง ที่รู้เช่นนี้ก็เพราะมีบ้าน เรียงรายขนานกันไปตามถนนทั้งซ้ายและขวา บ้านแต่ละหลังมีลักษณะคล้าย ๆ กัน คือเป็นบ้านทรงไทยที่มีอยู่ในโลกมนุษย์บ้านแต่ละหลังห่างกันประมาณ 5 วา และมีหน้าบ้านแต่ละหลังก็มีต้นไม้อยู่หลังละ 1 ต้นเหมือนกันหมด

ท่านทั้งสอง ได้พาผมเดินผ่านบ้านไปหลายหลัง ซึ่งในระหว่างการเดิน ไปนั้น ท่านทั้งสองก็ได้สนทนากันถึงเรื่องความโลภ ความโกรธ ความหลงของคน ในโลกมนุษย์ว่า

“บางคนเห็นผิดเป็นชอบ คือชอบทำบาป เช่นว่าชอบฆ่าสัตว์เป็นว่าเล่น ถือเป็นเรื่องสนุก บางคนชอบตกเบ็ด (ตกปลา) ลืมไปว่าสัตว์เหล่านั้นก็กลัวตายเหมือนกับเรา ลืมไปว่าความตายได้คือปลานเข้ามาหาทุกๆวัน เมื่อได้ตายไปแล้วจึงนึก ขึ้นได้ว่า “บุญและบาป” นั้นมีจริง ซึ่งกว่าจะนึกได้ก็สายไปเสียแล้ว และนึกเสียตายตนเองที่ได้มีโอกาสทำบุญทำทานน้อย”

นอกจากนั้นท่านทั้งสองยังได้พูดกันเรื่อง “การเวียนว่ายตายเกิด” ของคนใน โลกมนุษย์ว่า “คนเราย่อมมีกรรมเป็นของตัวเอง ทำกรรมใดไว้ ดีก็ตาม ชั่วก็ตาม จักได้รับผลแห่งกรรมนั้น”

ครุฑาคันธา ได้หันมาพูดกับผมว่า “ครั้งนี้ข้าจะพาสุเจ้ามาหาเจ้าเมืองเชียงใหม่ อีกองค์หนึ่ง”

ผมก็ได้ถามไปว่า “เจ้าเมืองนั้นชื่อว่าอะไรครับ” ก็พอดิพญาพิงคราช ได้ตอบแทนครุฑาคันธาว่า “เป็นเจ้าเมืององค์ใดเดี๋ยวกูรู้เรื่อง” ผมจึงนั่งเงียบเสีย

จากนั้นท่านทั้งสองได้พาผมเดินผ่านบ้านเมืองมาประมาณอีก 20 หลัง แล้วพูดว่า “เออ...ถึงแล้ว” แล้วก็เดินเข้าไปในบ้านหลังหนึ่ง และก็ได้เห็นชายสูงอายุ ผู้หนึ่งมีรูปร่างสูงใหญ่ไว้ผมแสกกลาง ริมมุมปากมีไฟ ขนาดเท่าหัวไม้ขีดไฟจุดหนึ่ง นั่งอยู่บนผ้าผืนหนึ่งที่วางบนพื้นบ้านนั้น และที่ใกล้ ๆ นั้นมีเก้าอี้อยู่ 2 ตัว จากการที่ผมได้สังเกตคิดว่าเขาได้เตรียมต้อนรับไว้ก่อนแล้ว

เมื่อขึ้นไปบนบ้าน ชายผู้นั้นจึงได้กล่าวเชิญท่านครุฑา และพญาพิงคราช นั่งอยู่บนเก้าอี้ที่ท่านจัดรอคอยไว้ส่วนผม (ไพศาล แสนไชย) ชายผู้นั้นก็เชิญให้นั่ง กับพื้นตรงหน้าท่าน

เมื่อนั่งกันเสร็จเรียบร้อย ชายผู้นั้นก็ได้กราบนมัสการไปยังท่านครุฑาคันธา และพญาพิงคราช ได้ทักทายกันนานพอสมควรแล้วชายผู้นั้นก็ได้หันมาพูดกับผมว่า

“เออ! เหนื่อยไหมงานเรื่องนิมิต” ผมก็ตอบไปว่า “เหนื่อยครับ”

ชายผู้นั้นก็ตอบกลับมาอีกว่า “อดทนหน่อยนะ เพราะเจ้าจะได้บุญ ไปภายภาคหน้า”

ผมก็ตอบว่า “ครับ” และผมก็ได้พูดอีกว่า “เหนื่อยกายผมไม่เป็นไรหรอกครับ แต่เหนื่อยใจครับ”

ชายผู้นั้นก็ถามว่า “หนักใจและเหนื่อยใจเรื่องอะไร

ผมบอกว่า “หนักใจเรื่องแสดมปีไม่มี ชายผู้นั้นก็ตอบว่า “ไม่เป็นไรเดี๋ยวกูมีเองหรอกนะ ไม่ต้องห่วง”

พูดเสร็จครุฑาคันธาและพญาพิงคราช พร้อมทั้งชายคนนั้นก็ได้หัวเราะขึ้น พร้อมกัน

จากนั้นชายผู้นั้นก็ได้พูดกับผมว่า “เคยไปเที่ยวเชียงใหม่บ่อยไหม” ผมตอบว่า “ไม่ค่อยบ่อย ถ้ามีธุระถึงจะไป” “ที่เชียงใหม่ รู้จักอะไรที่ไหนบ้าง”

ผมตอบไปว่า “รู้จักดอยสุเทพ วัดสวนดอก วันพันตอง ตึกสุจินโณ โรงพยาบาลสวนดอก ส่วนคนที่รู้จักแม่เทียมพร โอฬารนนท์ และคุณเปิ้ล ลูกของ คุณแม่เทียมพร”

“ออ! ดีละ” ชายผู้นั้นพูดขึ้นแล้วพูดต่อไปอีกว่า “รู้จักผู้ที่ชื่อ ตีโลกราช ไหม” “ไม่รู้จักคนชื่อนี้ แต่ที่คุ้น ๆ อยู่เหมือนกัน” “ได้ยินชื่อนี้ที่ไหน” “ได้ยินเขาประกาศทางวิทยุ” ผมตอบ ชายผู้นั้นก็รุกรถามอีกว่า “เขาประกาศว่าอย่างไร”

ผมจึงตอบไปว่า “คณะประชุมต่าง ๆ ไปประชุมพร้อมกันที่หอประชุม ตีโลกราช”

ชายคนนั้นเมื่อได้ยินผมพูดเช่นนั้นก็หัวเราะชอบใจ ขนาดเอามือกุมท้อง ตัวเองและผมก็ได้มองชายคนนั้นหัวเราะและมีความสงสัยว่า

“เอ! คำพูดของตัวเองไม่น่าหัวเราะสักหน่อย แต่ทำไมชายผู้นี้จึงหัวเราะ ขึ้นมาได้”

พอหัวเราะเสร็จ ชายคนนั้นจึงได้พูดขึ้นมาว่า

“หอประชุมนั้นเป็นชื่อของข้าเอง ชาวเมืองเชียงใหม่ เขานึกถึงกุศล ความดีของข้า เมื่อยังสมัยอยู่ในโลกมนุษย์ จึงได้เอาชื่อข้าไปตั้งเป็นหอประชุม สู้อยากรู้จักข้าไหม”

ผมตอบว่า “อยากรู้จักครับ”

“เออ...ดีละ ข้าจะบอกให้ข้านี้แหละคือ “พระเจ้าตีโลกราช” ผู้ครองนคร เชียงใหม่ อันดับที่ 9”

ผมทราบดังนั้นก็สะดุ้ง แล้วก็ถอยหลังออกมา ชายผู้นั้นเมื่อเห็นอาการ ของผมจึงพูดขึ้นว่า

“ไม่ต้องกลัวข้าพเจ้า ข้ามาอยู่ที่นี้ศกบาบรรดาศักดิ์ตลอดจนถึงอำนาจ ราชศักดิ์ที่เคยมีมาแต่ก่อนต้อง มีอันหมดไป ที่นี้เฉพาะบุญและบาปที่ได้ทำไว้ ในโลกมนุษย์เท่านั้น ใครทำบุญไว้ในโลกมนุษย์ก็จะได้มาอยู่ที่นี้ ที่เป็นที่ดีหรือสุคติภูมิ แต่ถ้าใครทำไม่ดี เช่นฆ่าวัว ฆ่าควาย ทำบาปเป็นนิตย ก็จะได้ไปอยู่ที่ไม่ดีหรือทุคติภูมิ

“แล้วพระองค์ได้ทำบุญและบาปอะไรบ้าง สมัยที่พระองค์มีชีวิตอยู่ใน โลกมนุษย์” ผมได้ถามขึ้น

ชายผู้นั้นตอบว่า “ต่อไปไม่ต้องเรียกพระองค์หรือทูลให้เรียก “พ่ออ้อย” ก็พอ ถ้าจะเรียกพ่ออ้อย ก็ให้ เรียกว่า พ่ออ้อยดิลก ก็แล้วกันเน้อหลาน”

ผมตอบว่า “ครับ”

พระเจ้าติโลกราชก็หัวเราะชอบใจและพูดขึ้นว่า “มาพบกันในวันนี้ก็ดีแล้ว ตัวพ่ออ้อยจะได้พูดเรื่อง เชียงใหม่ในสมัยก่อน ๆ คือสมัยที่พ่ออ้อยได้ครองเมือง”

ก่อนที่จะเล่าให้หลานไพศาล ที่เป็นหลานเมืองมนุษย์ฟังนี้ ตัวข้าก็ยินดีกับท่าน ครูปาคัณธาและพญาพิง คราษที่ได้กรุณานำลามา คือ ไพศาลมาแสดงตัวต่อข้าซึ่งได้รอ โอกาสนี้มานานแล้ว

ท่านครูปาคัณธาและพญาพิงคราษ ได้ตอบไปยังพระเจ้าติโลกราชว่า “ไม่เป็นไร จะมีอะไรพูดก็ให้พูด เมื่อเสร็จจากที่นี้แล้ว ตัวข้าก็จะพาไพศาลไปที่อื่น อีกเน้อ คนข้างหน้างี้รออยู่เป็นคนที่ตกที่ร้อนทั้งนั้น ตลอดถึง คนที่สิ้นบุญจากโลก มนุษย์ก็จะได้พูดและให้เขาเตรียมตัวไว้ก่อน”

พระเจ้าติโลกราชเมื่อได้ยินดังนั้นจึงได้พูดขึ้นว่า “เออ! เป็นอย่างนั้นหรือ”

พญาพิงคราษตอบว่า “ใช่แล้ว”

จากนั้นพระเจ้าติโลกราช จึงได้พูดถึงเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสมัยของ พระองค์ว่า “บ้านเมือง เชียงใหม่สมัยนั้นมีอาณาเขตกว้างขวางมาก โดยเฉพาะในเขตปกครองของพระองค์”

ทิศเหนือ จดเมืองสิบสองปันนา

ทิศเหนือใต้ จดเมืองสุโขทัย

ทิศเหนือตะวันออก จดเมืองล้านช้างเมืองลาวสมัยนี้

ทิศเหนือตะวันตก จดแม่น้ำสาละวินประเทศพม่าในปัจจุบัน

ในสมัยของพระองค์ (พ่ออ้อย) ครองเมืองเชียงใหม่ ได้ทำการรบทัพจับศึก ทั้งหมู่พวกเดียวกันเอง และ หมู่อื่น

ศึกหมู่เดียวกันนี้มี

1. ศักเจ้าแสนขาน

เจ้าแสนขานนี้เป็นเพื่อนของพระองค์เอง พระองค์ได้มอบอำนาจหน้าที่ การงานที่สำคัญให้หลาย อย่างเช่นว่า ให้ปกครองชาวบ้านชาวเมืองที่อยู่ไกลหูไกลตา ให้มีสิทธิ์เก็บค่าส่วยอากรได้

เมื่อได้มอบอำนาจให้หลายอย่างเช่นนี้ เจ้าแสนขานก็หลงอำนาจของตนเอง ทั้งนี้เกิดอำนาจของโมหะ นั้นเอง คือเจ้าแสนขานคิดที่จะทำการกบฏต่อพระองค์ ถือว่าอำนาจสำคัญๆ อยู่ในมือแล้ว ย่อมจะทำอะไรก็ได้

แต่เรื่องนี้พระองค์ได้รู้เสียก่อนจึงได้ทำการจับกุม ก่อนที่จะจับกุมได้ก็ต้อง เสียเลือดเสียเนื้อตายกันข้างละ 100 กว่าคน พระองค์จึงได้จับเจ้าแสนхан เมื่อจับได้ แล้วพระองค์ก็มีเมตตากรุณา เอาศีลเอาธรรมเป็นเครื่องตัดสินนำทาง โดยไม่ได้เอา เจ้าแสนханไปฆ่าหรือประหารชีวิตทั้งนี้เพราะนึกถึงคุณความดีที่เจ้าแสนхан ได้ทำไว้กับบ้านเมืองสมัยนั้น

แต่ก็ได้ทำโทษเอาไว้อย่างหนึ่งคือ ให้ถอดยศออก แล้วเอาไปขัง เมื่อพ้นโทษแล้วจึงได้ตั้งยศให้ใหม่เป็น “หมื่นทวน” มีหน้าที่ช่วยกิจการบ้านเมือง ของพระองค์ต่อไป

2. ศิกเจ้าช้อยหรือเจ้าหล้า

เจ้านี้เป็นน้องของพระองค์เอง แต่เป็นน้องต่างมารดา เจ้าน้องคนนี้ มีความโกรธเคืองกับพระองค์เกี่ยวกับเรื่องพ่อ คือพระเจ้าสามฝั่งแกน หว่าพระองค์ ไม่ได้ดูแลพ่อ แต่ที่จริงแล้วพระองค์ได้ดูแลอยู่มิได้ขาดส่งข้าวน้ำปลาอาหารให้เป็นไปอย่างสมบูรณ์ แต่เมื่อเจ้าช้อยหรือเจ้าหล้ามีความโกรธเคือง จึงได้จัดกองทัพมารบ กับพระองค์ โดยตั้งแคว้นอยู่ที่เมืองฝาง พระองค์จึงได้จัดกองทัพกองหนึ่งไปปราบ จนฆ่าเจ้าช้อยหรือเจ้าหล้าตายลงที่เมืองฝางนั้น

พระองค์พูดเสร็จก็ทำหน้าเพรีย น้ำตาคลอออกมาแล้วจึงรำพึงว่า “มันเป็น กรรมเวรแท้ๆ ที่ได้เกิดมาแล้วฆ่ากันตาย”

ศิกต่างหมู่

ศิกต่างหมู่นี้คือศิกที่ไม่ใช่บ้านเมืองเดียวกัน คือเป็นศิกที่อยู่นอกเหนือ อาณาเขตการปกครองของพระองค์ ก็คือศิกอยุธยา เชียงใหม่และอยุธยาได้รับกันบ่อย ผลัดกันแพ้ผลัดกันชนะ

“อยู่ที่ไหนมีแต่จะฆ่าฟันกันแห่งกัน นี่แหละน้อโลกมนุษย์” พระเจ้า ติโลกราชบ่นพึมพำขึ้น

ในการปกครองสมัยนั้น พระเจ้าติโลกราช ได้พูดขึ้นว่า

“อาศัยความมีอำนาจว่า ใครมีอำนาจมากก็สั่งเสียหน้าที่การงานได้มาก และ ตกอยู่ในห้วงของกิเลส มากเช่นกัน และผู้มีอำนาจสูงสุดที่สามารถกำหนดความเป็นไป ของบ้านเมืองก็คือเจ้าเมือง”

ถ้าเจ้าเมืองใดไม่มีศีล ไม่มีธรรม บ้านเมืองนั้นก็ต้องตกอยู่ในความระส่ำระสาย บ้านเมืองจะไม่สงบเรียบร้อย

แต่ถ้าบ้านเมืองใดปกครองโดยเอาศีลธรรมนำทาง บ้านเมืองนั้นก็จะได้อยู่ โดยความสงบสุข บ้านเมืองก็จะอุดมสมบูรณ์ด้วย

สำหรับตัวพระองค์เองก็ได้ปกครองโดย เอาศีลธรรมนำทาง ทำให้บ้านเมือง อยู่เป็นปกติสุข แต่ถ้าหากบ้านเมืองอยู่ในภาวะศิกสงคราม พระองค์ก็ต้องใช้ ความเด็ดขาดในการตัดสินใจ ถ้าใครมีโทษมากก็ให้เอาไปตัดคอ ถ้าโทษเบาหน่อย ก็ให้เอาไปกักขังจำกัณฑ์ให้อยู่

“เฮ้อ!” พระเจ้าติโลกราช ได้ถอนหายใจแล้วพูดขึ้นอีกว่า “ในสมัยนั้น พระองค์ก็หลีกเลี่ยงไม่ได้ในเรื่องของบุญและบาป คือบุญก็ทำ กรรมก็ได้สร้างไว้”

ด้านบุญ ในสมัยนั้น ที่พระองค์ได้บุญมากที่สุดคือ พระองค์ได้สร้าง วัดป่าแดงหลวงและได้ชำระ พระไตรปิฎก ซึ่งเรื่องนี้ทางโลกมนุษย์ปัจจุบัน เขารู้และได้เล่าสืบกันมาและได้จารึกชื่อพระองค์ไว้ด้วย เพราะ บุญ 2 ประการนี้ นี่แหละที่เป็นแรงผลักดันอย่างมากให้พระองค์เสวยสุขอยู่ที่แดนสุคติ

ด้านบาป เนื่องจากพระองค์เป็นเจ้าเมือง ต้องทำการผิดศีลเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะศีลข้อที่ 1 คือศีล ปาณาติปาตา พระองค์ได้ฆ่าสัตว์ที่มีชีวิตตั้งแต่สัตว์น้อย เช่น กุ้ง หอย ไปจนถึงสัตว์ใหญ่เช่น ช้าง ซึ่งการทำผิด ศีลข้อที่ 1 นี้ พระองค์ได้ทำโดยตั้งใจ ก็มีไม่ได้ตั้งใจก็มี

ด้วยเหตุนี้เมื่อพระองค์ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์แล้ว พระองค์ได้ไปเสวย วิบากกรรมก่อนทั้งนี้เพราะ ก่อนตายหรือที่จะสิ้นลมหายใจ พระองค์ได้คิดถึงเหตุการณ์ ตอนที่ได้ฆ่าสัตว์ การเสวยวิบากกรรม พระองค์ได้ ไปเกิดเป็นเปรต สัมภเวสี ล่องหน ไปตามโลกมนุษย์เป็นระยะเวลาเกือบ 200 ปี และได้ไปเสวยอยู่ที่ร้อนใน ทุกติภูมิเกือบ 100 ปี

จากนั้น ก็ได้มีบุญที่ได้ทำไว้ตั้งแต่อยู่ในโลกมนุษย์หนุนมา ได้มาอยู่ที่ร่มเย็น ที่นี้ ได้มาอยู่ที่นี้แล้วสบาย ใจมาก” พระองค์พูดเสร็จก็ยิ้มขึ้นมาที่มุมปาก

“และเมื่อพระองค์หมดบุญจากที่นี่แล้ว พระองค์ก็ต้องไปเกิดในโลกมนุษย์ อีกหลายชาติซึ่งชาติ ต่อไปก็ต้องไปเกิดอยู่ในเมืองเชียงใหม่อีก ซึ่งก็เป็นเวลาประมาณ 250 ปี ช่างหนาแน่น และจะได้ไปครองเมือง เชียงใหม่อีกครั้งหนึ่ง และถ้าหากไม่มีอะไร เปลี่ยนแปลง และโลกทั้งสามให้ไปตามกำหนดเวลา พระองค์จะได้ มีชื่อในโลกมนุษย์ ในอนาคตข้างหน้าอีก 250 ปี ว่า นายประยงค์ สายสอนใจ “ พระองค์พูดเสร็จแล้ว ก็ หัวเราะขึ้น

“เออ! นี่นะท่านครูบาคันธา พญาพิงคราชและล้ามไพศาล เจ้าแสนขาน ผู้เป็นเพื่อนของพระองค์ และ เจ้าช้อยหรือเจ้าหล้า น้องพ่อเดียวกันแต่ต่างมารดา ของพระองค์ ก็ได้ไปเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในโลกมนุษย์ ได้ ไปเกิดหลายภพหลายชาติ แล้ว และปัจจุบันนี้ก็ได้อีกเกิดเป็นมนุษย์อยากรู้ใหม่ว่าเป็นใคร ” พระเจ้าติโลกราช ถาม

(ไพศาล) ตอบไปว่า “อยากรู้มากครับ”

พระเจ้าติโลกราชหัวเราะแล้วพูดว่า

1. เจ้าแสนขาน เกิดมาในโลกมนุษย์ปัจจุบันมีชื่อว่า นางจินดา เรือนคำ คนนี้ได้เกิดมาเป็นผู้หญิง เพราะในชาติก่อนเป็นคนเจ้าชู้ชอบผู้หญิงมาก และคนนี้ได้เคยไปดูในโลกมนุษย์ครั้งหนึ่ง พบว่าอยู่บ้านเลขที่ 197/2 ถนนเจริญประเทศ ซ้ำม่อย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

2. เจ้าช้อยหรือเจ้าหล้า เกิดมาในโลกมนุษย์มีชื่อว่า นายทนกศักดิ์ พูะพิศทะยานนท์ อยู่ที่อำเภอแม่ จัน จังหวัดเชียงราย คนนี้ในชาติก่อนเป็นคนดี แต่เดี๋ยวนี้เขาไม่ดีแล้ว ทั้งนี้เพราะมีศีลธรรมในอดีตชาติขัด เกลาให้ตี

นายทนกศักดิ์ ชาตินี้เขาไม่ได้เกิดเป็นลูกคนเมือง แต่เกิดเป็นลูกแจ็ก (ลูกคนจีน) เขาสบายแล้ว”

พูดเสร็จพระเจ้าติโลกราชก็หัวเราะขึ้น “สักวันหนึ่งจะไปเที่ยวหาคนๆ นี้” แล้วก็หัวเราะขึ้นอีก “ความเป็นอยู่ของคนในสมัยนั้นนะหลานไพศาล” พระเจ้า ติโลกราชพูดซึ่งขยับขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง “สมัยก่อนอยู่ด้วยกัน

พึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ชาวบ้านชาวเมืองที่อยู่รอบนอกไกลออกไปอยู่กันแบบ ” พริกมีเหียนเหินเหือ เกลือมีเหียนได้ “ เรื่องเงินทองก็ไม่มีการใช้จ่ายมากมายเหมือนสมัยปัจจุบัน

สมัยนั้น มีการแลกเปลี่ยนกันเป็นส่วนมาก เช่นว่าพริกแห้งเปียดหนึ่ง (กระบุงหนึ่ง) แลกข้าวได้ครึ่งกระบุง เป็นต้น น้ำมันงาขวดหนึ่งแลกข้าวกอบมือหนึ่ง เป็นต้น ปลาขาว 2 ตัวแลกปลาตุ๋นได้ 1 ตัว เป็นต้น “ พระเจ้าติโลกราชพูด

ส่วนโรคภัยไข้เจ็บในสมัยนั้น ซึ่งเป็นที่เกรงกลัวกันหนักหนาก็คือ โรคเจ็บตา หรือเสียดอก แต่ชาวเมืองในสมัยนั้นก็มีหยูกยากินกันตามมีตามเกิด บางคนถ้าไม่ถึง คราวจริงๆ ก็หายเป็นปลิดทิ้ง บางคนถึงการสิ้นเวรกรรมแล้วก็ต้องตายไป

ยาของคนในสมัยนั้นคือยาที่ใช้แก้เจ็บอก เสียดอกคือ

1. เปลือกต้นฝีเสื่อน้อย
2. หัวขิง
3. ต้นปัดปิวแดง
4. เม็ดในบ่าบ่าหนัง (เม็ดในหมวดสะบ้าหนัง)

ยาทั้ง 4 นี้คนที่เป็นเขาเอามาเท่า ๆ กันและให้มีน้ำหนักเท่ากันด้วย ส่วน ลูกสะบ้าหนังนั้นเขาเอามาฝนไฟจนดำไหม้ แล้วเอาทั้งหมดมาตำเข้าด้วยกัน แล้วกินกับน้ำอ้อย ซึ่งส่วนมากคนกินก็หายกัน

โรคตุ่มพิษ หรือ โรคบาดทะยัก โรคอย่างนี้ถ้าใครเป็น หมอยาจะเอา รากหญ้าขี้หนูและตีควายทั้ง 2 อย่างนี้เอามาให้เท่ากัน แล้วตำเข้าด้วยกัน แล้วเอาครอบ ตรงที่เป็นตุ่มนั้น และถ้าเป็นบาดทะยักก็เอากินกับน้ำอ้อยหรือน้ำผึ้ง ซึ่งคนส่วนมาก เมื่อกินแล้วก็หาย คือกิน 10 คน ก็หายจากโรค 8 คน เอาละ! ในครั้งนี้ พระองค์ (พ่ออ้อย) จะพูดเท่านี้ก่อนเรื่องอื่น ๆ พระองค์จะได้ พูดในคราวต่อไปเพราะจะได้พบกันอีกครั้งหนึ่งจะได้พบกันเมื่อใดดี”

พระเจ้าติโลกราช ได้หันหน้าไปถามท่านครูบาคันธาและพญาพิงคราช ท่านครูบาคันธาจึงได้บอกว่า “กลางพรรษาหน้าจะตีไหม้” สุดท้ายพระเจ้าติโลกราช ได้พูดขึ้นมาอีกว่า

“ขอให้ผู้มีกรรมต่อเนื่องกับพระองค์ในอดีตชาติคือเจ้าแสนขันและ เจ้าช้อยหรือเจ้าหล้า ซึ่งได้เกิดมาในโลกมนุษย์ตามที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น ให้หมั่น ทำบุญทำทานอย่าผิดศีลข้อ 1 ให้มากนัก ให้ตั้งมั่นอยู่ในศีลธรรมอันดี ให้หมั่นอุทิศ ส่วนกุศลไปหาเจ้ากรรมนายเวรบ้าง แล้วชาติต่อไปก็จะได้พบกันอีก โดยเฉพาะ พระองค์จะได้เกิดมาครองเมืองเชียงใหม่ บุคคลทั้ง 2 ก็จะได้เกิดมาโดยได้ร่วมการ ร่วมงานกัน”

โดยนางจันทา เรือนคำ ชาติต่อไปในสมัยที่พระองค์ครองเมืองจะได้เกิด มาเป็นผู้ชายชื่อ นายเดชฤทธิ์ สีหคร มีหน้าที่วางผังเมือง

ส่วนนายทงศักดิ์ ภูวะพิศทะยานนท์ ชาติต่อไปในสมัยที่พระองค์ ครองเมือง จะได้ชื่อว่า นายสมมาตร พากนก มีหน้าที่ตรวจตราเงินของแผ่นดิน

เอา! พระองค์ขอพูดเท่านี้ก่อน ขอให้หลานไพศาลนำเรื่องนี้ไปเล่าให้คน ในโลกมนุษย์ฟังบอกให้คนที่อยากจะรู้เท่านั้น คนที่ไม่อยากรู้ก็ขออย่าให้รู้เพราะเขา จะด่าเอา

ผมก็รับคำไว้จากนั้นครุฑาคัณธาและพญาพิงคราชก็ได้กล่าวลา พระเจ้า ตีโลกราช เมื่อครุฑาคัณธาและพญาพิงคราชพาผมออกไปจากที่นั่นแล้ว ท่านทั้ง 2 ก็ได้พาผมไปที่อื่นๆ อีก

ในคืนวันที่ 15 มกราคม 2532 ผมก็ได้มีมติเห็นกุศลผลบุญของบุคคลต่างๆ ซึ่ง ณ ที่กุศลผลบุญนั้นก็ได้มีคนเฝ้าอยู่ ซึ่งบุคคลเหล่านั้นผมก็ได้เขียนจดหมายไปแจ้ง แล้ว ซึ่งได้แก่

1. นายสมศักดิ์ วุฒิวโรภาส บ้านเลขที่ 241/4011 แพลต 61 ชั้น 1 ถนนประชาสงเคราะห์ ห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร

2. นางฉันทนา พิบูลย์ศิลป์ บ้านเลขที่ 39/2 หมู่ 5 ตำบลสวนพริกไทย อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี

3. นายธนาธร ชูชาติพงศ์ บ้านเลขที่ 30/10 ซอยพานิชย์อนันต์ คลองตัน นิเวศน์ พระโขนง กรุงเทพมหานคร

4. นางสาวเดือน แก้วเปีย บ้านเลขที่ 57 หมู่ 13 ตำบลบางบัวทอง อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี

เมื่อได้เรื่องได้ราวมาพอสมควรแล้ว ครุฑาคัณธาและพญาพิงคราชก็ได้พาผม กลับลงมาในลักษณะตัวลอยลงมาเรื่อยๆ ถึงที่ไหนก็ไม่รู้ผมก็สดุ้งตื่นขึ้นมาเป็นเวลา ตี 5 พอดีของวันที่ 16 มกราคม 2532